

PROFESZ

Alma mater
BME - Építész Kar

Patrióta
Nyírség szíve Nyíregyháza

Legenda
7 év a Svábhegyen

Talentum
S-kandikáló

PROFESZ

2017. 2. évfolyam
4. szám

Tartalomjegyzék

ProT²ezés. A PROFESZ diáklapja. Megjelenik évente négy alkalommal.
Az eddig megjelent számok elérhetőek az alábbi linken:

<https://issuu.com/protezis>

Hivatalos lapzárta: 2017. április 20.

Szerkesztő: Péntes Martin

Címlap/hátlapfotó: Pándy-Szekeres Áron

A cikkeket írták: Barta Máté, Gyimesi Emese, Keszthelyi Franciska, Mecser Szilvia, Mertl Tímea, Mózes Márk, Nyirán Péter, Oláh Zsuzsanna, Simkó Krisztián, Tanászi Lilla, Tóth Noémi Dalma, Varga Mihály, Veres Orsolya

Állandó rovatok:

A messziről jött ember - kalandorok, önkéntesek, világjobbítók

A tudomány nevében - TDK, OTDK, szakdolgozat, stb.

Alma mater - egyetemek bemutatása

Budapesti ajánló - ajánló Budapestről

DP-sarok - hírek, infók

Gyertyaláng - egyházi, vallási témák

Isten képei-sorsok, történetek, életképek

Legenda - a velünk élő múlt

Like a boss - a kollégium vezetői

NapiPeti - ...

Patrióta - „ne felejtse el, hogy honnan jöttél”

Talentum - érdekes, tehetséges kolisok

Tollvonás - kolisok irodalmi alkotásai

Beköszöntő	3. oldal
Aktuális	4. oldal
Alma mater	5-7. oldal
Patrióta	8-9. oldal
Talentum	10-13. oldal
DP-sarok	14-15. oldal
Isten képei	16-19. oldal
A tudomány nevében	20-22. oldal
Tollvonás	23-24. oldal
Legenda	25-27. oldal
Messziről jött ember	28-30. oldal
Budapesti ajánló	31-32. oldal
NapiPeti	33. oldal
Levezető	34-35. oldal

¡hasta la vista!

A címválasztás kicsit talán fura, beköszöntőre való tekintettel, de a saját tollamból ez az utolsó felkonf a ProT²ézésben. Erről részletesebben majd egy későbbi írásban. Tehát. Ez a második évad utolsó száma. Sok dolgot pörgettünk végig idén is, az előző évet is beleszámítva meg pláne. Részletesebben inkább erről is később.

Mi a helyzet a jelenlegi lappal? Legyünk őszinték, ez egy picit kapkodásra sikerült. Közelít egy újabb vizsgaidőszak, ami nekem történetesen az utolsó. Szakdolgozat, portfólió, államvizsga. Unatkozni tehát nem lehet, és úgy érzem, hogy ez rányomta a bélyegét erre a számra. Szemfülek észrevehetnek hiányzó rovatokat is. De magyarázkodásból és panaszkodásból ennyi elég.

Van miért örülni, ugyanis. Egy új rovattal bővülünk, így a szezon végén! Keszthelyi Franciska önként felajánlotta, hogy ezentúl minden számban készít egy interjút, illetve ír egy cikket periférián élő emberekről, bemutatva az ő napjaikat, sorsukat, középpontban a saját istenélményükkel. Kell ennél jobb hír egy szerkesztőnek? Nem kell.

Az imént felsoroltaktól eltekintve amúgy a szokásos a felhozatal. Ahogy már említettem, évadzáró magazinnal van dolgunk, ezért most inkább az értékelések, reflexiók kerültek az előtérbe. Megtudhatjuk, hogy a közösségünk legfiatalabb tagja miként élte meg első évét a Profeszben, illetve a leköszönő DP-elnök is elmondja gondolatait a mögöttünk hagyott esztendőről.

Nem is szaporítom tovább a szót, ezennel hivatalosan is lezárom a ProT²ézés 2016/2017-es évadát, és felszólítok mindenkit az olvasásra!

Hajrá Profesz!

Pénzes Martin

Orsi első éve a koliban

Veres Orsolya Ilona néven láttam meg a napvilágot Fehérgyarmaton 1999.06.13-án. Kárpátalján nőttem fel a Tisza mentén található Péterfalva településen. Általános iskolás éveimet ukrán tannyelvű intézményben töltöttem, majd 2014-ben elkezdhettem tanulmányaimat Isten kegyelméből a Péterfalvai Református Líceumban, biológia-kémia tagozatú osztályban. Itt töltöttem éveim alatt rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem. Két éven keresztül én voltam Líceumunk Diákpresbitériumának elnöke. Nagyon erős hitbéli nevelést kaptunk, aminek igen csak nagy hasznát vettük az előttünk álló évek átvészeléséhez. 2016. májusában érettségiztem és még ez év nyarán felvételt nyertem az ELTE Bölcsészettudományi kar szlavisztika (orosz) szakára. Ezt mondhatom Isten akaratának és tervének, hiszen családom az Ungvári Orvostudományi Egyetemre szánt, és ide is készültem egész életemen keresztül, de az utolsó pillanatban úgy éreztem, hogy váltanom kell. Akkor még úgy gondoltam, hogy lehet rosszul döntöttem, de most már tudom és hiszem, hogy ez volt a legjobb döntés, amit valaha is hoztam.

Hogy mikén kerültem a koliba és hogy honnan hallottam róla, az egy igen érdekes történet. Mondhatom Isteni gondviselésnek vagy egy-

szerű véletlen egybeesésnek. Egy nyári tábor alkalmából pár református fiatal összegyűlt egy hétre az Aklihegyi Immánuel Táborban, hogy hittben megerősödjenek és feltöltődjenek. Én is részt vettem ezen az egyhetes alkalmon, csak úgy mint Pándy Áron és Dani. Az évfolyamomból ketten jöttünk Budapestre tanulni, de fogalmunk nem volt arról, hogy milyen kollégiumi lehetőségek vannak itt, Budapesten. Áron és Dani így ajánlották nekünk a PROFESZT. Elmondásuk alapján nagyon megtetszett nekem és bátorkodtam felvételizni, és hála az Úrnak sikerült is. Isten nagy gondot viselt rólam! Az érdekes az, hogy én nem akartam részt venni a tábori alkalmakon, anyukám erősködött míg végül beadtam a derekamat. A fiúk elmondása szerint ők sem terveztek a táborba jönni, ők is az édesanyjuk kérésére jöttek táborozni. Én hiszem azt, ha akkor nem megyünk el, akkor most nem lehetnék ennek a családnak a része, és nem lakhatnák a világ legjobb kollégiumában.

Eleinte nagyon féltem, hogy egyedül leszek és nem lesznek barátaim, a korom miatt. Hála az Úrnak több lett, mint amit el tudtam volna képzelni. Mindenki nagyon kedves volt, Zsófi még a WiFi-kódot is megadta! (Kösz!) Úgy vélem, könnyen ment a beilleszkedés, hiszen voltak már barátaim, akikre mindig számíthattam és számíthatok.

Két nagyon jó fej szobatarással áldott meg a DP, de sajnos egy félév után elvesztettem őket a harcmezőn (remélem a mostaniak túléltek). A kolinak köszönhetően olyan kapcsolatokat köthettem, amelyek életre szólnak. Napról napra több barátom lett a programoknak köszönhetően. Ezek az alkalmak maradandó élményeket hagytak bennem: pozitívát és volt, hogy negatívát is.

A lényeg az, hogy ez egy olyan közösség, ahol látszik Isten jelenléte és a protestáns összetartás. Remélem ez így is marad, hogy amikor el kell hagynom a PROFESZ falait fájó szívvel tegyem, hisz hiányozni fog ez az összetartó társaság.

Készítette: Veres Orsolya

BME – Építész Kar

„Fáradt lelkem égbe,/Testem földbe vágy.”

Úgy érzem, nehéz helyzetbe kerültem ezzel a témával. Jó pár év csúszással a hátam mögött (és remélem már eggyel sem előttem) nehéz objektívnek maradnom a karral szemben, és meg se próbálom. Úgyse sikerülne.

Az építész kar és én – olyanok vagyunk, mint a történelem híres-hírhedt párosai. Egyszerre gyűlöljük és imádjuk egymást. Sokan mondják, miközben rájuk zúdítom a panaszáradatam, hogy csillog a szemem és kipirulva, indulatosan gyűlölve imádom. Hál’ istennek, nem vagyok egyedül ezzel a problémával, nem az én rendszeremben van hiba. Megkérdeztem a kóli BME-s építészhallgatóit, hogy ők mit is mondanak a csodás építész karról.

„Nagyon szeretem, de sok a sznob.” – *Türk Orsolya*

Igazából nem tudom hibáztatni a diáktársaimat ezért a jellemhibáért. Más egyetemek és karok tanulói esküsznek rá, hogy egy BME-s építészt nagyon könnyen fel lehet ismerni. Egy ilyen nagy történelmű intézményben, egy elismert karon tanulni tényleg nagy dolog.

De azért túlzásokba ne essünk. De mire is hordjuk fenn az orrunkat?

A Műegyetem jogelődjén már 1753-ban építészettan gyakorlati alkalmazását, 1840-es években pedig polgári építészetet oktattak, de ténylegesen az építész kar csak az 1873/74-es tanévben kezdte meg működését. A képzést meghatározták a kor legnagyobb építésmérnökei, mint Schulek Frigyes, Hauszmann Alajos, Steindl Imre. De nem csak ebből az időszakból emelhetünk ki nagy neveket. A kar tanulója volt Makovecz Imre, Finta József és Rubik Ernő is.

A kar mára sok változáson esett át, jelenleg a legtöbb építészképző iskola oktatásától különbözik. Tanáraink nagyon büszkék arra, hogy az itteni diákok egyszerre vesznek részt komoly művészeti és mérnöki oktatásban is.

Kétféle képzés közül választhatnak a hallgatók – osztatlan és Bsc, valamint elviekben 5 féle mesterképzést is indítanak az építész-tanoncok számára (erősen hangsúlyoznám az elvileg szót, tudtommal még sose sikerült mind az 5 képzést elindítani). Akinek pedig mindez nem volna elég, még posztgraduális képzésbe is belevetheti magát.

„Ami szép, az nehéz.” – *Platón magyar hangja Kőmíves Kata*

Sokszor kapom meg a kritikát, hogy nem is vagyok igazi mérnök, csak bölcsész mérnök. Ezzel nem is fogok vitatkozni, bókként fogom fel. Ha pozitív felhanggal nézzük ezt a fogalmat, akkor tökéletesen leírja a kar sokszínűségét. Ahhoz, hogy jó építész légy, nem elég, hogy tudj rajzolni, vagy jó legyen a matekból és fizikából. Az csak az alapkészség, az bárkinek megy. De kell, hogy szeress más is, ami ihletet ad, ami segíti egy tökéletesebb „dolog” létrehozását. Egy kis szociológia, egy kis filozófia, egy kis művészettörténet, megfűszerezve jó sok műszaki érdeklődéssel. Szóval ne írjatok le minket, nem meglepő, ha szépirodalommal a kezünkben láttok. De szükség van egy nagy

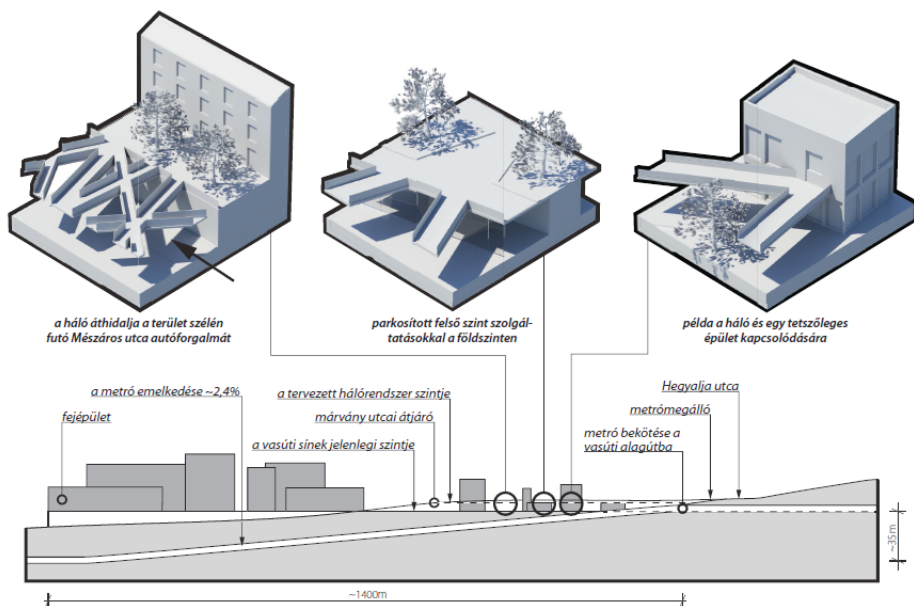
adag alázatra is a szakma iránt, nyitottságra, és arra, hogy jól bírd az alváshiányt.

A kar lényegét nagyon jól összefoglalja P. Nagy Bálint írása:

„A közösség jó és összetartó. Nagyon sok időt felemészt és nem ritka az éjszakázás, szerintem csak az tudja elvégezni, akinek szenvedélye az építészet és örömmel csinálja. Rengeteg a feladat és kevés az idő, teljesen más, mint a többi egyetem, ahol szinte csak vizsgaidőszakban kell tanulni, az évköz meg szinte kikapcsolódás. Nekünk az egész félév során az időnk nagy részét felemésztik a feladatleadások, a konzultációkra való készülés és a vizsgaidőszak az már csak hab az egésze. Sajnos az oktatott tananyag korszerűsége igencsak megkérdőjelezhető, gondolok itt a 40-50 éves épületszerkezet tanönyvekre vagy a 15 éves info könyvekre. Mindkettő sokat fejlődött ezen időszak alatt,

az épületszerkezetek és a programok is. Valamint szerintem túl műszaki irányzottságú a képzés, több tervezési tárgy kéne és kevesebb szilárdsgátn. Sokszor érzem úgy, hogy már csak az egykori hírnévből él a BME és az Építész kar is. Lehet, hogy 40 éve a legjobb képzést nyújtotta, de mára teljesen elmaradt a befásultság, és az újítások hiánya miatt. Szükség lenne már egy mindenre kiterjedő reformra, amiből mi már valószínűleg nem fogunk érzékelni semmit. Ami reform végbe is megy, az is inkább a rossz irányba dönti a mérleget. Mindezek ellenére az itt szerzett diploma Magyarországon elismert.”

Bálint által leírtakkal sajnos nagy részben egyet kell értek. Annyival egészíteném ki, hogy valamennyire hasznos a 40-50 évvel ezelőtti tudás, de leginkább annak, aki a 40-50 évvel ezelőtti épületek felújításával fog foglalkozni. Emellé képben kell lennünk a leg-

frissebb újításokkal, a legmodernebb technikákkal is. A szabványok, az építési szabályok évről évre változnak, így az előző évfolyamok jegyzeteit is csak fenntartásokkal használhatjuk.

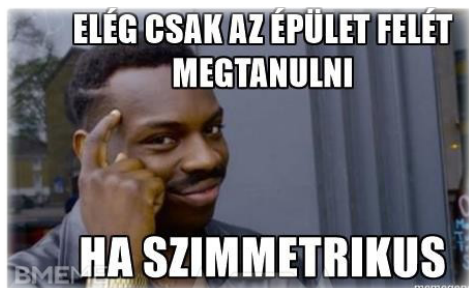
De azt kell mondanom, hogy igazából ezeket nem bánom, mert ezt szeretném csinálni. Meg hát tele van kalanddal az építésztanoncok élete. Melyik másik kar hallgatója mondhatja el magáról, hogy lőtte már szemén magát Gillette-pengével rajzjavítás közben? A gyomrom még most is összerándul a tus szó hallatán, és ilyenkor nem egy fegyver részére gondolok, hanem az ártatlan kis festékanyag okoz mai napig is rémálmokat nekünk. Álmunkból felkeltve is felmondjuk a lépcsőszerkesztés elveit vagy megrajzoljuk a középkori templomok archetípusait, vagy kiserkesztünk vonalzó nélkül egy csigalépcsőt perspektívában (Isten áldja az ábrázoló geometriát).

A Profesztes építész hallgatók mondatai is úgy érzem, egybehanganak saját szavaimmal, és bebizonyítják, mennyire szadisták vagyunk. Évekig izzadunk, görnyedünk a rajzaink és a gépünk fölött, és csak a szakma szintiszta szeretete és az alkotni vágyás hajt minket előre.

Profesztes építész hallgatók 2012 (koliban létem) óta:

Emődi Ibolya
Győri (László) Blanka
Kőműves Kata
P. Nagy Bálint
Szűcs Júlia
Türk Orsolya
jómagam

Készítette: Tanászi Lilla

Nyírség szíve Nyíregyháza

A sötét kelet, a gettó Szabolcs' megyeszékhelye a 120000 fős város, Nyíregyháza. No, de menjünk kicsit vissza az időben. Nyíregyházát az 1200-as évek tájékán Nyír néven említik először. Bár a város teljes neve körül viták zajlanak, a leghitelesebb, verzió szerint minden 10 falunak kötelező volt templomot építeni, és mivel Nyíren épült templom, ezért Nyírnek lett egyháza. Így lett Nyíregyháza.

A város a Báthory, Lorántffy, Lónyai, és a Bethlen családok birtokában volt. Mindig is dolgos népek lakták, ám a XVIII. században munkaerőhiány jelentkezett, szlovák telepeket hívtak be. Innen ered a település Tirpák gúnyneve. Olyan gazdag város volt Nyíregyháza, hogy 1824-ben önként, saját erejéből elsőként az országban megváltotta magát földesuraitól. Itt a történelem órának vége.

A szocializmus kiirthatatlan hagyatéka Nyíregyházán a KGST piac. Bár hivatalosan vásártér a neve, ha megkérdezel egy helybélit, hol a vásártér, nem fogja tudni miről beszélsz. Hiá-

ba nőtt fel egy generáció a rendszerváltás óta, az interkontinentális piac, ahol kínai, ukrán, román, magyar, különböző szláv nemzetek és áruik találkoznak, csakis a KGST lehet. Aki a környéken jár, ajánlom figyelmébe. Egy hely ahol az akció is akciós, '10 darab egy ezresé' a zokni, és az ócskástól kezdve a fehérenműn, szőnyegen át, fazekas, műanyagos, ruhás, és alkatrészes árusokat egyaránt megtalálász. Egyszóval mindent. A KGST piac a múlt századi eBay, Amazon, és Aliexpress egyben. Ki-hagyhatatlan élmény.

Ha Nyíregyházára jössz, nem célszerű csak

egynapos látogatást tenni. Inkább kirándulóknak való része a városnak Sóstó, ahol van egy meglepő módon nem sós tó. Itt rengeteg más látnivaló is található. Többek között múzeumfalva. A sóstói erdőben sportolhatsz, vagy akár el is tévedhetsz, de ha sikerül az útirányt tartani, a tónál kötsz ki. Nyíregyre menet fürdőruhát is ajánlatos csomagolni a táskába. A Júlia Fürdő egy klasszikus termálvizes zárt terű uszoda, ahol érdemes kipróbálni a szaunát, mert a helyi törzstagok óránkénti váltásban biztosítják az alapos illóolajos izzadást. Jó idő esetén a Tófürdő is kiváló pancsolási lehetőség. Fürdőzés után mindenképp el kell látogatni a Nyíregyházi Állatparkba, hiszen jelenleg Európa legnagyobb állatkertjéről van szó. Napozásra és bográcsolásra kivá-

ló a Bujtosi-tó, ha pedig lazítani szeretnél, a helyi romkocsmák, szórakozóhelyek nem túl széles, de kielégítő köre rendelkezésedre áll, vagy akár a helyi teátrum, a Móricz Zsigmond Színház előadásai közül is válogathatsz.

Sétálós, múzeumlátogató napra ajánlom figyelmedbe a Jósza András Múzeumot, valamint a belvárost: a Kossuth teret és a Hősök terét, ahol –a közmunkások meglepően magas számának köszönhetően- virágokkal borított sétálóutca vár, és közben gyönyörködhet az Osztrák-Magyar Monarchia korabeli csodálatos épületekben (Városháza, Megyeháza, Takarékpalota mely ma az OTP épülete). Ha az építészet megszállottja vagy, akkor a római katolikus, evangélikus és reformtus templomok, valamint a zsinagóga látogatása is hatalmas élményt nyújthat számodra.

Ha már a kulturális örökségről beszélünk, nem csupán Nyíregyháza őriz emlékeket. A környék apró falvai, megannyi elhagyott kastélya, több száz éves apró templomai szintén említésre méltóak. Én azt mondom, Nyíregyháza mindenképp megér egy misét!

Nyíregyházi és környékbeli kollégisták:

Béres László

Kató Edit (Tiszabercel)

Kondor Boglárka (Nagykálló)

Révész Dorottya (Tuzsér)

Oláh Zsuzsanna

Ex-kolisok:

Adámi Erzsébet

Körmendi Tamás

Bessenyei Balázs Donát

László Blanka

Bessenyei Bea Borsika

Lőrincz Zsanett

Borza Bianka

Oláh Erika

Kató Géza (Tiszabercel)

Palotás Julianna

Kiss Eszter (Záhony)

Tóth Eszter (Kisvárd)

Komári Gabriella

Készítette: Oláh Zsuzsanna

S-kandikáló

Kitől/hogyan hallottál a koliról?

Ismerősöktől.

Mivel töltöd a szabadidődet?

Horgolok, túrázok, gombokat gyűjtök, olvasok.

Kedvenc film:

Galaxis útikalauz stopposoknak.

Kedvenc zenekar:

Of monsters and men.

Kedvenc hely Budapesten?

Mikszáth-tér.

„Te vagy az, aki norvégot meg finnt tanul, igaz? Írnál magadról a kוליújságba?” – jött a kérdés egy nap. Bár nekem már legalább négy éve teljesen ekörül forog az életem, mindig meglep, hogy az emberek úgy reagálnak rá, mintha valami nagyon különleges dolog lenne. Aztán úgy döntöttem, hogy igazuk van, tényleg különleges. Nem maga a tény, hogy ezt tanulja valaki, hanem az, hogy mennyi mindent átélhet ezáltal.

Mert egy ilyen szakon lenni olyan, mintha az ember kapna egy új hazát (esetemben kettőt). Nem csak a nyelvről szól az egész. Mert persze megtanulod az ország történelmét, földrajzát, irodalmát, de ami még fontosabb, hogy az összes fantasztikus és ostoba szokását is. Kívül-belül megismered a kultúrát minden pozitívumával és negatívumával együtt, és bele is szeretsz emiatt vagy ennek ellenére. Annyira, hogy legközelebb az Olimpián már nem csak a magyaroknak fogsz szurkolni. És olyan büszke vagy, ha hallod, hogy Norvégiát választották meg most a világ legboldogabb országának, mintha ez a te személyes sikered lenne.

Persze nem tagadom, hogy ehhez szükséges egy kis fanatizmus is. Nem tudom, hogy nekem melyik pont volt, amikor az Észak-szeretetem rajongásba csapott át, talán mikor először jártam Norvégiában 2014 nyarán. Azt

mondják az északi embernek két énje van: a nyári meg a téli. Aztán mindenki maga eldöntheti, hogy ez azért van-e, mert a hóval együtt ők is felolvadnak vagy csak a hosszú nappalok miatt jobban lehet látni, ahogy önfelédten iszogatnak a parkban. Mert szerintem inkább ez a kulcsa a dolognak: egy kis alkohol.

Ezt akkor tapasztalhattam meg, amikor két nyári kiruccanás után, egyszer januárban érkeztem és fél évig maradtam Bergenben, az ország legszebb és legrégebbi városában. A megérkezésemkor három fő célt tűztem ki magam elé:

1. Szakdoga megírása
2. NORVÉG barátok szerzése
3. Túlélés a világ legdrágább országában egy olyan Erasmusos ösztöndíjjal, ami kb. csak a kollégiumot fedezi

Ebből 2 dolgot sikerült teljesíteni. Mivel még mindig élek és a szakdogám is leadtam, ezért talán nem lesz nagy meglepetés, ha azt mondom, hogy a legnehezebb feladat a norvég barátok szerzése volt. Mert egy országról azért nem véletlenül és nem teljesen alaptalanul alakulnak ki sztereotípiák. Igen, a norvégok zárkóztak (csak iváskor engednek fel), attól meg különösen megijednek, ha valaki „őket tanulja”, mert akkor pláne úgy érzik, hogy az ember elvárásokat támaszt feléjük. Meglepő módon az sem segít, ha az ember mindezt az ismerkedést norvégul próbálja kivitelezni, mert attól meg teljesen összezavarodnak. Idézem egy norvég ismerősöm: „Bocsi, nagyon jól beszélsz norvégul, de inkább beszéljessünk angolul, mert nekem ez így túl fura.”

Szóval a végeredmény az lett, hogy fantasztikus nem-norvég barátokat szereztem, rengeteg hegyet megmásztam, és még a nyelvtudásomat is sikerült kamatoztatnom: a Bergenben lakó magyarokat tanítottam norvégra. Az egyébként nem túl szívesen társalgó norvégokat meg úgy cseleztem ki, hogy önkéntes munkát vállaltam az egyetemi diákkávézóban, szóval így kénytelenek voltak szóba állni velem, én meg rengeteget fejlődtem a különböző dialektusok (mert naggyyon sok van belőlük) megértésében.

Azám, de ez alatt a fél év alatt a finn tudásom eléggé elsikkadt, szóval gondoltam egyet, az előző őszi félévre passzívtáltam magam, és meghosszabbítottam az északi kiruccanásomat azzal, hogy átköltöztem Turkuba, Finnországba, hogy nagy merészen au pair legyek egy finn családnál. Azért mondom, hogy merészen, mert korábban még sosem foglalkoztam kisgyerekekkel, főleg nem olyanok-

A híres bergeni vikingtemplom

A téli Bergen

kal, akikkel az egyetlen kapocs az én minimális kis finn tudásom. Itt pedig rögtön hármat is kaptam, egy 2, egy 4 és egy 7 éves kislányt. Az elején rettenetesen nehéz volt megérteni őket, mert a finn irodalmi és beszélt nyelv nagyon különbözik, na meg vegyük hozzá, hogy Turkuban egyébként sem a standard nyelvet beszélik, meg hát egy két éves általában még nem artikulál olyan jól (és sok butaságot összehord). Szerencsére elég hamar megtaláltuk a közös hangot (Melyik gyerek ne szeretne valakit, aki tud plüssállatokat horgolni?), annyira, hogy sokszor a szabad estéimet és napjaimat is otthon töltöttem a gyerekekkel. A család befogadott (bár beszédesnek őket sem nevezném), minden közös programra mehettem, SÓT, amikor novemberben elmentek egy hétre nyaralni a Kanári-szigetekre, oda is magukkal vittek. A finnugor rokoni kapcsolatokat pedig úgy ápoltam, hogy olykor lefordítottam a gyerekeknek magyar népmeséket, főztem magyar ételeket és még a Vukot is levetítettem nekik finnül. Jó sokszor, mert nagyon megszerették, ez ki is termelte az új kedvencet, a „rókás játékot”, amiben én voltam a vadász, és le kellett lőnöm a három szeleburdi rókát.

Bakancslista pipálás a Preikestolenen

Ízland egyik leghíresebb vízesése

Az a ritka pillanat, amikor Bergenben is volt északi fény

Flåm**Kilátás a Fløyen hegyről****Túrászás Bergen 7 hegyén**

Finnországhoz csak egy fő célt tűztem ki: hogy a végén le tudjam tenni a finn állami középfokú nyelvvizsgát, és büszkén kijelenthetem, hogy ez sikerült is.

És hogy egyébként mivel foglalkozom most, hogy végre megint itthon vagyok? Megtalálhattok a Berlitz nyelviskolában norvég tanárként, a Skandináv ház programjain önkéntesként, illetve finn nyelvtanárként, na meg persze időnként Budapest kávéházaiban elmélyülten horgolgatva. Az pedig, hogy ösztől hol találtok meg, még kérdéses, lehet, hogy ismét nekivágok egy új kalandnak...

Készítette: Mertl Tímea

Kilátás Bergenen az Ulriken hegy tetejéről**Oulanka Nemzeti Park, Lappföld**

Egy időszak vége

Az elmúlt öt év távlatából visszagondolva az utóbbi kettő volt a legértelmesebb, amit a diákpresbiterként, másfél évet a diákpresbitérium elnökeként töltöttem. A depés megbízatásom vége felé közeledve szeretnék visszatekinteni, és ezzel értékelni eddigi munkánkat, nem feledve a sikereinket és hibáinkat.

A szakkollégiumban töltött első évem után fel sem merült bennem, hogy egyszer majd diákpresbiter lehetek. Ahogy azonban szépen lassan sikerült a részévé válnom, világossá vált számomra, hogy itt egy olyan közösség formálódik, amiért megéri dolgozni.

A 2015. szeptemberében kitűzött céljaink között szerepelt, hogy minél magasabb színvonalú, élvezhető és változatos programok szervezése által valamennyien megtalálhasátok az igényeiteknek megfelelőt. A tavaly év végi visszajelzéseitek alapján úgy éreztük, hogy ezt nagyrészt sikerült is teljesítenünk. A stábok létrehozásával az volt a célunk, hogy valamilyen módon mindannyian aktívan részt vállaljatok közösségünk építésében, fenntartásában, a szakkollégiumi élet jobbá tételében. Mindez lehetőséget biztosít arra, hogy a

stábok és ezáltal a depé olyan területekkel is foglalkozzon, melyekre az elmúlt években nem fektettünk nagyobb hangsúlyt. Ilyenek többek között a Szakkollégiumi Közösséggel való szorosabb kapcsolattartás, egyházi középiskolák felkeresése, vagy a pályázatokba való nagyobb betekintés. Mint minden jelentős változtatás, a stábrendszer elindítása sem ment zökkenőmentesen, bőven vannak még problémák, hiányosságok, melyekért jelentős mértékben mi vagyunk a felelősök, ugyanis az ilyen jellegű munkavégzésben mi sem voltunk jártasok. Azonban a tanév során szerzett tapasztalatok, valamint az általatok nyújtott visszajelzések segítségével lesznek abban, hogy a következő tanévben átláthatóbbá, rugalmasabbá és igazságosabbá váljon a rendszer.

Büszke vagyok arra, hogy a mi depénk alatt

vált lehetővé, hogy református és evangélikus spirituális is tevékenykedik egyidőben kollégiumunkban. Fontos eredménynek tartom az első Profesz által szervezett Interkollt, vagy azt, hogy olyan fórumot tarthattunk, melyen valódi párbeszéd alakulhatott ki.

Hosszabb távú céljaink között szerepel, hogy a tanulmányi rendben a Ti érdekeitek is érvényesülhessenek. Jelenleg is dolgozunk egy olyan rendszer kialakításán, amely nyomon követhetővé teszi érdeklődéseitek figyelembe vételével a közéleti est előadóinak meghívását. A jelenlegi műhelyek követelményei közötti egyenlőtlenséget szeretnénk áthidalni egy rugalmasabb, befektetett munkaórákat jobban szem előtt tartó struktúra létrehozásával.

Mindezek megvalósításához elengedhetetlen, hogy motivált, elszánt, ugyanakkor alázatos csapatjátékosokból álljon össze a dépé. Az elmúlt két évben rengeteg olyan tapasztalattal gazdagodtam, melyek a későbbiekben nagy hasznomra válnak. Fejlődött a kommunikációs készségem, a kreativitásom, kipróbálhattam magam egy csapat vezetői szerepében, az elvégzendő feladatok koordinálásában, mások motiválásában. Ez egy olyan műfaj, melyben elengedhetetlen, hogy mindenki kivegye a részét a közös munkából, mert hosszú távon az

nem előremutató, ha a vezető átvállalja a feladatokat. Az idén bevezetett választási rendszer remélhetőleg segíteni fogja a tapasztalatok továbbadását és a pozíciót betöltő személyek zökkenőmentes cserélődését.

Mindannyiótokat bátorítalak, hogy merjetek kilépni a komfortzónátokból, mert amellet, hogy diákpresbiterként a kollégiumi közösséget támogathatjátok, életre szóló élményekkel és tapasztalatokkal gazdagodhattok. Ne riadjatok meg a két évre szóló mandátumtól, van aki már három évet is túlélt, tíz hónap semmiképp sem elegendő a kiteljesedéshez. Elképzelésem szerint a diákpresbiteri szolgálat a jövőben inkább a stábok munkájának összehangolását, a tagság és a kuratórium közötti kapcsolat megteremtését fogja jelenteni.

Sok sikert és kitartást kívánok a jelenlegi dépé bennmaradó tagjainak, és még több türelmet hozzájuk a szeptemberben kezdőknek! Ezúton köszönöm meg mindannyiótoknak az eddigi megértéseket, együttműködéseket, és kérlek Benneteket, hogy visszajelzéseitekkel és aktív megnyilvánulásaitokkal segítsétek a mindenkori Diákpresbitérium korántsem egyszerű munkáját!

Készítette: Simkó Krisztián

Sörhab-Beszélgetés Balog Gyulával

- Mi az első olyan élményed, ami meghatározta az életet?

- Na jó, akkor elmondom egy novellámat: Fagyalt helyett sörhab. Meg is jelent egy antológiában. Nem voltam még 4 éves. A szüleim minden második szombaton dolgoztak és akkor nekem is menni kellett a bölcsibe. Hazafelé mindig megengedtek maguknak egy korsó sört, nekem meg vettek egy fagyit. Azon a szombaton nem volt nyitva a fagyizó. És mondták, hogy no problem, majd kapsz egy Bambit. Apukám felrakott a magas pulthoz, és kiment a mosdóba. Én meg putty, rábuktam a sörére. Szlopszgattam, és körülöttünk mindenki kuncogott. Fater jön vissza, a söréből hiányzik majd' 2 deci, aztán kiderült, hogy én szlopáltam meg. Elkezdtek röhögni és a pincérnő hozott egy pikoló sört neki. És ez minden két hétben így ment nyáron. Utána már fagyit nem is ettem. És amikor kijózanodtam pár évtizeddel később, ez volt az egyik dolog, ami jelezte számomra, hogy én szenvedélybeteg vagyok. Szóval nem véletlenül lett az alkohol a „szerem”.

- Az alkohol volt az, ami miatt kikökörtél az utcára?

- Lényegében igen, hiszen a szüleim mielőtt kijózanodtam volna, kitagadtak az örökségből. De 14 éves koromig csak a szüleimmel ittam és nem volt gond. Apám kontrollálta az én ivásomat is.

- És onnantól kezdve nem mehettél haza?

- Igen, lényegében. Akkor még nem tudtam, hogy ki vagyok tagadva. Egy szociális munkás ment el a szüleimhez beszélni, hogy a Gyula már egy hónapja nem iszik és szeretne feljönni. Azt mondták, hogy nem. Anyám két hónap

múlva meg is halt rákban. Szerintem abba halt bele, hogy menthetetlen alkoholistának gondoltak. De mondom, a kitagadás után húsz nappal kijózanodtam.

- Amikor megtörtént veled az, hogy haza már nem mehettél, hogyan élted meg azt a helyzetet?

- Az a helyzet, hogy mikor én hajléktalanná váltam, tehát bekerültem erre a szállóra, én akkor voltam második napos józan. Tehát a józanságom és a hajléktalansággá válásom időpontja egy nap hóján ugyanaz. És én az elején nagyon nedves voltam. Az első pár napban nem foglalkoztam azzal, hogy mi lesz a jövőm, csak az volt a lényeg, hogy ma ne igyak. És miután az életemet kezdtem feldolgozni, úgynevezett mentor segítségével meg az A. A. (Anonim Alkoholisták) csoport segítségével, meg az irodalom segítségével, továbbra is csak ez az egy célom maradt, hogy ne igyak, és jobb ember legyek. Hasznosabb a világnak. Azóta sem kapálózok, hogy a múltammal túlságosan rendezsem az életemet. Kijózanodásom előtt 3 évvel küldött haza a szüleimhez a feleségem. Vele is próbálkoztam párszor meg az apámmal is. Visszapattantam, úgyhogy azt mondtam, elengedem őket. Apám nem hitt abban, hogy én bármikor is józan lehetek. Az egyéves születésnapomon találkoztam vele utoljára. Azt mondta, hogy soha az életbe' nem bocsát meg. Apám egy nagyon dacos ember, ráadásul bántalmazó apa és férj is. 16 éves koromig engem is, a saját anyját is meg a feleségét is bántalmazta: hirtelen haragból odacsapott vagy odarúgott. Egyébként nagyon szerettük.

- Az utcán is éltél?

- Nem igazán. Az erdőben józanodtam ki, Kőbánya-Kispestén a metró végállomásnál egy

banános dobozon. És onnan kerültem be abba az intézménybe, ahol ez a szocmunkás segített. Mindig átmeneti szállón voltam, és egyszer egy-két hetet töltöttem utcán úgy, hogy ahonnan kihúztak a lábamnál fogva, annak a bejáratánál. Onnan jártam például statisztálni a Sorstalanságba. Míg kijózanodtam, volt tizenhét munkahelyem. Mind kereskedelmi volt, csak volt, amelyik 6 napig tartott. Mindenhol az alkohol miatt rúgtak ki és mindenhol azt mondták, hogy *Gyula, maga nagyon jó munkaerő csak egy kicsit sokat iszik.*

- Most hol élsz?

- Újpalotán élek, egy ún. szobabérlők házában, ami egy 8,5 négyzetméteres szoba. Európa legnagyobb hajléktalanintézménye koordinálja, tehát ilyen szempontból hajléktalan vagyok. Meg hát, ez nem lakás. Nem is ott-hon. Előtte 16 évet töltöttem tömegszállókön, és most már hetedik éve lakok itt.

- Miért lettél aktivista?

- Mindig az egyenlőség volt a célom. Már óvodás koromban is. Amikor megszerveztem két focicsapatot, azt akartam, hogy egyenlőek legyenek. Ez volt a mániám már 4 éves koromban. Utána minden közösségben ez volt az alapgondolatom, hogy igazságosság legyen. Általában zászlóvivő voltam, nem parancsnok. Mindig én voltam a szervező, de vigyáztam arra, hogy a közösség döntsön. De az ember képtelen egy demokratikus szervezetben élni. A kommunizmus az egy jó eszme volt, csak az emberek nem tudják megvalósítani. Az igazságról szólt, persze csak elméletben.

- Milyen társadalomban élnél szívesen? Milyen értékek alapján működne?

- Az álmom egy igazságos társadalom. Akár egy békés szigeten, akár a Marson. Egész kisgyerek korom óta az egyenlőségen alapuló közösség volt az ábrándom. Ez egyre táult

ahogy nőttem fel, tehát egészen a viláközösségig. Amikor elolvastam egy regényt, a Timur és csapatát Gajdartól, akkor én hatodikosként megszerveztem (egyik úttörő örs társammal), hogy a lakótelepünkön élő szegény embereknek fát vágjunk. Merthogy ezt csinálták Timurék. Én azt gondoltam, hogy azokat, akik hátrányos helyzetűek, segíteni kell. Abban az évben elolvastam Lenin és Marx műveit, úgyhogy kommunista lettem. És úgy irányítottam a KISZ alapszervezetet, hogy mindenki szóljon bele, hogy mindenki mondja el a véleményét, mindenkinek legyen feladata. Tehát az egyenlőség, a társadalmi igazságosság. Ezekért küzdöttem mindaddig, amíg az alkohol el nem nyomta ezt a dolgot. Sosem szerettem a közösségemben a felülről jövő parancsot. A hierarchikus felépítésű szervezetekkel nem vagyok kibékülve. Hogy ne legyen diktatúra, hogy ne legyen fekete, cigány, zsidó megkülönböztetés. Én érzékenyítő programokat csinállok. A színházi előadás (hajlék-kaland-játék) is az, meg az EKH (Első Kézből a Hajléktalanságról), amit én koordinálok. A döntéshozókat pedig az AVN (A Város Mindenkié) hajléktalan érdekvédelmi csoporttal próbáljuk a lakhatási válság szempontjából jobb belátásra bírni.

- Amikor reggel felébredsz, mi motivál az életre?

- Hogy jobb ember legyek. Hogy hasznos legyek. Ez az egy, ami motivál, és ezzel fekszem le, hogy egy ima után ezt átgondolom, hogy aznap milyen hibákat követtem el. Ez az A. A. programja. Az első egy-két évben még minden reggel, ahogy felkeltem, összekulcsoltam a kezem és azt kértem, hogy Istenem add, hogy ma ne kelljen innom és jobb ember legyek. Ezt minden reggel elmondtam még mielőtt megmoccantam volna. Most meg már lassan 23 éve, pontosan 8307 napja minden este úgy aludtam el, hogy előtte elmondtam az imámat.

- És a dohányzás?

- Az a baj, hogy katarzis kell. Egy szenvedélybetegnek ahhoz, hogy el tudjon engedni egy szert, kell egy katarzis. Alkoholnál, kávénál megvolt. Ésszel nem lehet legyőzni egy szenvedélybetegséget. A dohányzásban még nem jött el a katarzis. Általában egy alkoholista vagy egy drogos azért az, mert az az egyik szere. Tehát amikor én abbahagytam az alkoholt, amennyi pénzem volt, annyira tudtam növelni a kávé. Végül 2 év múlva engedtem el. De már hús kávé ittam naponta. Körülbelül 18-20 szenvedélybetegséggel kellett megküzdenem az évek alatt és küzdök ma is vagy 10-zel.

- Például?

- Munka. Work-alcoholic. Segédápolóként az volt az egyik feladatomban, hogy beteget vizsgálatra. Ha nem engedtek be például röntgenre és tudtam, hogy van 5 percem, a földszintről képes voltam a második emeletre fölrohanni, mert féltem, hogy valamelyik nővér nem figyel oda az infúziókra. És amikor ezt meghallotta a főorvosnő, aki tudta, hogy alkoholista vagyok, leültetett és azt mondta, hogy *Gyula, ha meghal a beteg, maga akkor sem jön el a másiktól, hanem ott marad. Nem ellenőrzi a többieket.* Tehát kurvajó munkaerő voltam. Akár kereskedőként, akár ápolóként. Például egyszer 13 tévét próbáltam ki egy vevőnek, és ő elégedetten távozott az elsőtől.

- Szóval mindig a maximumra törekszel.

- Igen. Ez az alkoholista, szenvedélybeteg egyik jellemzője. Tehát az alkoholizmus olyan, hogy „még, még, nem elég”. Hiába kaptam Nobel-díjat, akarok még egyet, meg mellé egy Oscar-díjat. Még több elismerést, még több nőt, még több pénzt.

- Említetted, hogy imádkozol. Ez azt jelenti, hogy hiszel Istenben?

- Igen. Nem lehet anélkül kijózanodni. Az Anonim Alkoholistáknál van egy felsőbb erő nevezetű fogalom, ami annyit jelent, hogy a saját felfogásod szerinti isten. Rájöttem, hogy először apám volt az isten, utána önmagam az ivásom végéig. Olvasd el az Újjászületésem első két napját, ott Istenről is írok. Vallásos sose voltam, és én valamikor kerestem a Bibliában azokat a tévhiteket, amik egymás ellen állíthatók és meg is találtam. Nem olvastam el a Bibliát, csak úgy olvastam, hogy kerestem benne a hibát, az ellentmondásokat.

- Miért?

- Húha! Ez azután lehetett, hogy elolvastam Lenint meg Marxot. Nekik is van istenük. Saját maguk. És van hitük, minden embernek van hite. Nem mindenki jó dolgokban hisz, de van hite. Hát én is hittem az alkoholban. Hittem apámban. Sokak szerint apám tett alkoholistává. Engedte, hogy igyak. Jó heccnek tartotta. Az A. A. -ban azt mondják, hogy az nem tud kijózanodni, aki nem fogadja el a felsőbb erőt. Tehát aki még mindig magában hisz. Mindegy, hogy nevezük. A lényeg, hogy ne én legyek. Ezt mondja az A. A. . Amikor én kijózanodtam, engem az győzött meg, hogy elhittem magamban, - az erdőben, amikor feküdtem a banános dobozon és néztem a csillagos eget - hogy van nálam felsőbb erő. És valahol az univerzumban érzem ezt az erőt.

- Megkérdezhetem, hogy ima alatt mit értesz?

- Ez egy görög ima, tehát egyik valláshoz sem köthető. Nagyon fontos, hogy közben ne gondoljak semmire. Ezért erősen becsukott szemmel próbálok egy pontra gondolni. Ha kívánok valamit és nagyon fontos számomra, akkor ima közben megpróbálok arra gondolni.

ni. Tehát ez egy kéréses ima. Azt kérem, hogy ma vagy holnap ne kelljen innom, vagy ne legyek idegbeteg vagy tudjam megoldani a problémám vagy sikerüljön valami vagy legyen jó idő. Minden vallás egy hatalom megerősítését szolgálja.

- Akié Te istennek nevezel, az egyetlen Isten?

- Igen. Mondhatnám: a nagy bumm. Nincs megszemélyesítve nálam. Az segített megfogalmazni magamnak, hogy van Isten, akkor tudtam teljes mértékben elfogadni, amikor becsuktam a szemem és megpróbáltam elképzelni a végtelent és nem ment. Aztán becsuktam a szemem és megpróbáltam elfogadni a végeket. Az sem ment. És azt mondtam, hogy van Isten. Néha olyan egyszerű dolgok miatt kezd el hinni valaki. Az A. A. -ban nagyon sok hozzám hasonló ember van, aki nem tud egyik vallással sem azonosulni. Nem azt mondom, hogy vallásellenes vagyok, csak nem hiszem, hogy - főleg a hierarchikusságuk miatt - ez lenne az igazi megoldás.

- Neked miért van szükséged Istenre?

- Egy, hogy józan maradjak. Kettő, hogy legyen célom. A célt ugyanis ő segít megmutatni. A jeleket persze nekem kell olvasni. Szükségem van egy - ahogy az A. A. mondja - felsőbb hatalomra, mert különben elszállok. Elmondom az imát, jó? *Istenem, adj lelki békét annak elfogadására, amin változtatni nem tudok. Bátorságot, hogy változtassak, amin bírok, és bölcsességet, hogy felismerjem a különbséget. A Te akaratod legyen meg.* Szóval ezt mondom el minden nap, vagy nehéz helyzetek után.

- Szerinted mi a végső oka az életnek? Vagy van-e egyáltalán ilyen végső oka?

- Az, hogy hasznosak legyünk egymásnak. A jó és az isten majdnem ugyanaz a kifejezés. Akkor lenne a világ békésebb és demokratikusabb, ha minél több ember gondolná azt, hogy az a célom, hogy jobb ember legyek.

Készítette: Keszthelyi Franciska

Szatmári nemes leányból pesti polgárasszony

Szendrey Júlia 1828. december 29-én a Festeticsek keszthelyi birtokán, Újmajorban látta meg a napvilágot. Édesapja, Szendrey Ignác 1830-ban a Károlyiak alkalmazottja lett, így a család a Nagykároly közelében fekvő Erdődre költözött. Szendrey Júlia tíz esztendőskorától kezdve két éven át, 1838 és 1840 között a Békés megyei Mezőberényben tanult Festetics Vincéné Wenckheim Franciska leánynevelő intézetében. Ezt követően 1840-től 1844-ig édesapja Pesten taníttatta Tänzér Lilla nevelőintézetében, ahol főként (de nem kizárólag) nemesi származású úrilányokkal tanult együtt.

Korábban, az 1830-as évek második felében ennek az intézetnek voltak növendékei többek között Kölcsey Antónia, Wesselényi Miklós házasságon kívül született leányai (Versényi Róza és Katica) és Barthos Paulina is. A lányok elsősorban német nyelvet és irodalmat, illemtant, a mértékletes életmód és a kellemes társalkodás szabályait tanulták és sajátították

el. Szendrey Júlia itt ismerte meg Térey (eredetileg Flekl) Máriát, kinek édesapja Szendrey Ignác közvetlen főnöke volt. A lányok az intézet elhagyása után, későbbi levelezésükben többször emlegetik egykori nevelőnőjüket. A nagykárolyi Térey Mária 1845. november 29-én így tudósít három hetes pesti tartózkodásáról: “Pesti három heti tartózkodásom egy

a legkellemesebbek közzé tartozik, néked is hoztam sok szives köszöntést Tanczeréktől...” A szintén szatmári származású Kölcsey Antónia, aki korábban volt a leánynevelő intézet tanulója, 1840-ben, három évvel Pest elhagyása után így emlékszik vissza a leánynevelőben töltött első heteire: „Bártfayné és Tenczer Lilla nevelőném vígasztaló angyalok valának.”

Miután Szendrey Ignác 1844-ben hazavitte Erdődre leányát, Szendrey Júlia a szatmári társasági élet állandó és aktív szereplője volt. Ezt pedig nem utolsósorban a Térey Máriaival ápolt barátság tette lehetővé, ugyanis a Térey család Nagykárolyban élt, így a gyakori látogatások alkalmával együtt tudtak részt venni a nagykárolyi bálokon. Noha Szendrey Júlia Erdődön egyfajta imitált nemesi környezetben élt, a városi és vidéki élet közötti különbséget érzékelnie kellett mind megyei viszonylatban (hiszen ha részt akart venni a szatmári társasági életben, Nagykárolyba kellett utaznia), mind országos vonatkozásban (mivel a Pesten töltött négy évnek köszönhetően rendelkezett olyan viszonyítási ponttal, amelynek következtében tisztában lehetett a különböző települések által kínált eltérő kulturális kínálattal és szórakozási lehetőségekkel).

Az 1845–47 közötti periódusban Nagykároly tűnik annak a településnek, amely a leginkább központi helyen szerepel mentális térképén. Ennek oka az, hogy ez a város tölti be ekkor a legtöbb funkciót életgyakorlataiban: a Térey Máriaival való barátság fenntartását, a szatmári társasági élet gócpontjához való kapcsolódást, a bálokra való technikai készüléteknek és magának a részvételnek a biztosítását. Szatmárnémetinek hasonló funkciói vannak, elsősorban a báli előkészületekkel kapcsolatban jelenik meg a levelezésben. A különböző típusú bálokon való részvétel ebben az időszakban alapvetően meghatározza Szendrey Júlia életgyakorlatait. Erre utal vissza egy 1848 februárjában Pestről írt levele is, amely az egy évvel korábbi mindennapokra

visszatekintve a bálók mentén jelöli ki az életstílus változásának jellemzőit.

A Szendrey Júlia szatmári kapcsolataira jellemző életpályamodellek legfőbb közös vonása, hogy egyszerre gazdasági és kulturális vonatkozású pályákról van szó. Jellemző, hogy annak ellenére, hogy édesapja alkalmazásában álló, gazdasági feladatokat ellátó személyek, Szendrey Júlia leginkább értelmiségi tevékenységek miatt kerül velük kapcsolatba (francia nyelvtanulás, pesti folyóiratok, könyvek kölcsönadása, megszerzése). A kapcsolatháló áttekintése során feltűnő, hogy olyan irodalomszerető gazdatisztekről, jegyzőkről vagy írnokokról van szó, akiknek amellet, hogy Szatmár megyében stabil, tisztas állásuk volt, fontos volt az is, hogy kulturális tevékenységet végezzenek. A pesti lapokban költeményeket és beszélyeket publikáló Riskó Ignác Szatmár megye aljegyzője, majd főjegyzője volt. Pap Endre az ügyvédi pálya és az írói munka között osztotta meg idejét. Törökfalvi Pap Zsigmondot, aki jogász, később pedig bíró volt, festményei miatt is ismerték a megyében. Lauka Gusztáv és Sass Károly az erdői uradalom számvevőségi osztályán volt írnok, de mindketten inkább az irodalom iránt érdeklődtek, Lauka már ekkor publikálta is írásait. Nem meglepő, hogy Szendrey Júlia édesapja alkalmazottai és a megye más tisztviselői közül éppen velük ápolt baráti viszonyt. Ilyenformán Petőfi vidéki barátságainak köszönhető, hogy rövid idő alatt és eredményesen tudott beférközni Szendrey Júlia köreibbe, és hosszú távolléte alatt levelezésük tiltása ellenére sem szakadt meg közöttük a kapcsolat. Riskó Ignác bemutatta a lánynak, hosszúra nyúlt szatmári tartózkodása alatt megszállt többek között Nagybányán Törökfalvi Pap Zsigmondnál, Sass Károly pedig levelezésüket segítette, amelyet egyébként Szendrey Ignác megtiltott számukra. Petőfi szatmári feltűnése azért is jelentős, mert felerősítette Szendrey Júlia mentális térképén a

Pestre vezető szálakat, és kibővítette a rendelkezésre álló választási lehetőségeket.

Az édesapja által alkalmasnak talált életstratégia, és az általa kínált férjjelölt, Uray Endre alszolgabíró helyett, aki továbbra is a vidéki, „kvázi-nemesi” életformát biztosította volna számára, Petőfi felvillantott egy másik, polgári, Pest városához kötődő, és a fellendülő sajtóra épülő értelmiségi életstratégiát. Ezáltal igen gyors iramban törte össze annak a koncepciónak a kereteit, amelyre Szendrey Ignác családjának társadalmi előrelépését alapozta, aki leánya oktatását is ezen ok miatt tartotta fontosnak. Szendrey ugyanis önmagát és családját kizárólag a feudalizmus keretei között, a szigorú társadalmi hierarchia felfelé törekvő elemeként tudta elképzelni, annak ellenére, hogy bizonyos értelemben ő maga is értelmiségi tevékenységet végzett. Kevesen tudják, hogy nemcsak gyakorló gazdasításként dolgozott a Festetics-, majd a Károlyi-uradalomban, hanem elméleti tanulmányokat is publikált mezőgazdasági szakfolyóiratokban. A magyar mellett németül és latinul beszélt, és a Festeticseknél való elhelyezkedése előtt 1824-től maga is a keszthelyi Georgikon hallgatója volt. Ennek ellenére teljesen idegen volt tőle az a szemléletmód, amelyet a pesti fiatal értelmiség a szellemi munka anyagi értékét is hangsúlyozva hirdetett. Nem az „észarisztokrácia”, hanem a rendi hierarchia csúcán elhelyezkedő arisztokrácia erejében hitt, ezért saját életpályájának és családjá jövőjének emelkedését kizárólag ezen a rendszeren belül képzelte el.

Bár a Szendrey Júlia és Térey Mária levelezésében említett települések döntő többsége Szatmár megye határain belül található, Pest mint vágyott kulturális (főként irodalmi és zenei) centrum szinte egyfolytában a szemük előtt lebeg, és előrevetíti azoknak a későbbi döntéshelyzeteknek a koordinátáit, amelyek Szendrey Júliát majd (elsősorban házasságai révén) a vidéki és városi élet közötti választásokra készítik. A szatmári korszak-

ban, Szendrey Júlia leány korában három fő szempontból volt Pest városa fontos számára: egyrészt mint piac, ahol a számára szükséges könyvek, kották, ruhák és egyébek beszerezhetőek, másrészt mint kulturális tér, ahol azok az irodalmi, színházi, zenei események zajlanak, melyekben szeretne részt venni, harmadrészt mint a média központja, ahol a korabeli lapok nagy része megjelent. Az utóbbi sajátosság valóban igen erőteljesen meghatározta Szendrey Júlia pest-budai tartózkodásának első hónapjait, mivel a városi média nemcsak Petőfi feleségeként, hanem kiadott napló-publikációi révén irónoként is ünnepelte. Az előbbi két szempont viszont többé-kevésbé háttérbe szorult, hiszen annak ellenére, hogy Jókaival közösen ízlésesen berendezett lakást tartott fenn a házaspár, az anyagi lehetőségek meglehetősen korlátozottak voltak. Ennek tudható be az is, hogy a Dohány utcai lakásban Szendrey Júliának nem volt zongorája. Az első hónapok, amelyeket a korábban vidéki úrilányként nevelődött leány városi nőként, polgári közegben töltött, a szerelmi boldogság ellenére sem voltak problémamentesek. Hiszen az elhagyott vidéki közeg nemesi közeg volt annak minden jólétével együtt, akkor is, ha a rendi hierarchia szerint az arisztokráta rétegtől nagyon távol állt. Ugyanakkor a kezdeti nehézségek és hiányérzetek ellenére Szendrey Júlia a városi, polgári és értelmiségi életstílushoz ragaszkodott egész későbbi életében.

Készítette: Gyimesi Emese

Hazafelé

- Honnan jössz?
- Otthonról.
- Hová mész?
- Haza.
- Mikor leszel itthon?
- Azt hiszem, soha.

Hazajárók

Szaladtam százszor haza hozzád,
szaladtam úgy, mint máshová sosem,
szaladtam, mintha elkészhetnék
– minden perc számított nekem.
Tudtam mindig, hogy vársz,
Te tudtad, hogy érkezem.

Vártalak ezerszer esténként otthon,
Foglalkoztam bármivel, vártalak folyton.
Ha csak fél perccel érkezted mögöttem,
cipőink nevettek, együtt pihentek meg.
S ha egyikünk jött hazafelé ablakunk alatt,
Látta a várakozást, a fényugarat.

Találkozás

Megláttalak. Kiválasztottalak.
Megszólítottalak. Elhívtalak.
Megneveztelek, s megnevezted.
Megnevetted, s bánatosá tettél.
Megnevetettelek, s eltöprengtél.
Mások vagyunk, rájöttünk hamar.
Lement a nap, elmúlt a ma.
Betakart bennünket a holnap álma.

enyhülés

azt tudom hogy nem vagyok itt
ez nem most történik
mondtál valamit
nem emlékszem mit mondtál
mozgott a szád
de nem emlékszem

valamit mondtál
én hazamentem
hazamentem és földhöz vágtam egy vázát
földhöz vágtam a Te vázád
virágok a szilánkok között
a te virágaid

megebántam
megebántam és az ablakba raktam őket száradni
virágok az ablakomban
a Mi virágaink

mit mondtál
nem emlékszem
pedig mozgott a szád
és én hazamentem

Bor, bánat, csillagok

Kétségek közül,
álcák mögül les a lélek.
Eltűntek madaraid?
(Lehet, hogy félnek.)

Havat látok itt-ott,
nézem azt a csillagot.
Ha az élet nem lehet több,
mint bor, bánat,
itt-ott csillagok.

körülleng valami

(öregember/vénember)

körülleng valami
rég megálltál
fáradt kéz ölben
szem lezár
csend
béke

körülleng valami
fanyar csend
petyhüdt béke
rozsdásan
mindig itt

körülleng valami
mert még mindig itt vagy
a Hatalmas játéka
semmi nélkül
és mindennel
téged mire föl hagytak itt

sokan senkik veled
és körülleg valami

halál szag

origami

a szerelem felkel
a horizontra hajol
kattog most az idő
ami volt álomba sírja magát

a kattogó már tudja
az élet nem bámészkodik
hazatér hajnalra
álmokat hajtogat és terít széjjel
fáradt elme szemetes pázsitján
kattog a gyötrelémóra

holdas

kiölti nyelvét a hold és te megöleled
csókolod míg felhőfoszlányt hint az égre és elpilled
melléd bújok én is vággyal teli élet
és együtt bámuljuk hogy ballag
telihold felett a lényeg

Készítette: Varga Mihály

7 év Svábhegyen

A protestáns felsőoktatási szakkoliba 2008. szeptemberében kerültem be, mikor elkezdtem a BME-n az energetikai mérnök alapszakot. Debreceni reformátusként nem panaszkodhattam arra, hogy nem ismerek senkit, mivel a kollégium negyedével egy általános-, és/vagy középiskolába jártam, a többieket pedig idővel megismertem.

Már az első évben nagyon megszerettem a szakkollégiumot, mert nem csak hasonló értékrendű fiatalokkal lakhattam együtt, de egyfajta burokokban élhettük meg az egyetemi élettel járó nagyfokú szabadságot. A szakkollégium alapítóinak, kurátorainak és vezetőinek köszönhetően rengeteg lehetőséget és támogatást kaptunk a közélet, a kultúra vagy éppen idegen nyelvek megismerésére és a közösség összekovácsolására. Akkor persze sok hallgatótársammal együtt én is sok kötelező szemináriumot teherként éltem meg, de utólag ezekért is hálás vagyok.

A szakkoliban megértettem, hogy minél több időt, energiát és szeretetet szánok a körülöttem élőkre, annál többet kapok vissza. Ennek jegyében az első éveimben nem annyira az egyetemen jeleskedtem, mint inkább a „második otthonomban”. 2010 októberében megválasztottak diákpresbíternek, a presbitérium pedig az elnökének is. Nagyon megtisztelő és kellemes tapasztalat volt, mert azt csinálhattam, amire elhívást éreztem. Az így eltöltött két éves szolgálat után szenior lettem a fiúépületben. Ez az évem elég sűrű volt, mert a BSc befejezése mellett dolgoztam, szenior voltam és nem utolsó sorban barátnőm is volt, mindez nem kis idő-menedzsment tapasztalattal járt.

Rengeteg közösségi, lelki és kulturális prog-

ramon vettem részt, amik közül nehezen tudok kiválasztani egyet-kettőt. Talán leginkább a láthatatlan színházas esteket emelném ki és nem csak azért, mert ebben az időszakban ismertem meg jobban a későbbi feleségemet, hanem mert áldás volt ezeken az esteken. A sok készülés a Pál-fordulás történetével meghozta az eredményt. Az alkalmakat komoly beszélgetések követték, amiért természetesen nem a miénk az érdem. Szerettem valamilyeni spirituális vezető áhítatát, imaközösségét és Jorsits Attila: Fides et ratio előadásai különösen tetszettek.

Az itt eltöltött szűk hét év egyik nagy élménye volt, mikor Dávidék egy szombat reggel feljöttek Töhötömmel, a Trabival a piacról két élő csirkével. Innentől meg is volt a napi program. Persze volt olyan is, aki megkergette őket a folyamat elején. Máskor kitaláltuk, hogy télen vágjunk disznót a koliban. Azokra a spontán estekre is szívesen emlékszem vissza, mikor összegyűltünk tízen-húszan valamelyik közösségiben vagy a nagyelőadóban, vagy éppen a B107-108 erkélyen egy kis játékra, beszélgetésre. Vagy mikor egyik szerda este elment az internet hajnali 2-kor és a fél fiúépület a közösségiben gyűlt össze pótvacsizni meg beszélgetni, és még sorolhatnám azokat az élményeket, amik miatt második otthonomnak éreztem a szakkolit.

2014 szeptemberében elkezdtem dolgozni a Danone Magyarország Kft.-nél energetikai és projektmérnökként, amit egészen 2016. májusig tartott. Sok szempontból hasznos, szűk két év volt ez. Megismerkedtem a joghurtgyártás folyamatával, valamint szakmailag rengeteget tanultam a különböző energia-, és közmű-rendszerekről. Ezek folyamatos biztosításáért feleltem, később pedig a gyárbezárás műszaki támogatásáért. A munka mellett már kevesebb időm maradt a szakkolira, de ez így volt rendjén.

Az esküvőnk után a 13. kerületbe költöztünk Zsuzsival, egészen közel a pozsonyi úti református templomhoz, amit nem csak a közelsége miatt szerettünk meg.

Közben Zsuzsival megpályáztuk a Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjat, amit ő meg is kapott Argentínába. 2016. június és december között így Córdoba-ban éltünk, az ottani magyar közösség életét segítettük. Nagyon sok történetet ismertünk meg, kinek, hogyan és mikor jutottak el a szüleik, nagyszüleik a távoli Argentínába. Egy másik fontos tapasztalata volt a félévnek, hogy sokan milyen erősen meg tudtak maradni magyarságukban. Szabadidejüket, energiájukat nem sajnálva építik közösségüket.

Ezek után két hónap alatt „bejártuk” Kolumbiát, Perut, Bolíviát és Chilét. Egészen elképesztő tájakon jártunk. Olyan gyönyörű helyeken, melyekről nem is sejtettük, hogy lé-

teznek. Ajánlom megtekintésre a képeinket a legnagyobb közösségi portálon, ízelítőnek két képet be is teszek.

Idén márciustól pedig hazaköltöztünk Debrecenbe, vissza a szülővárosba. Itt szeretnék hasznosítani azt a lelki-szellemi erősödést,

amit Budapesten, az egyetemen, gyülekezetekben és a protestáns szakkoliban kaptunk. Végül szeretném kifejezni, milyen jó érzés követni és látni, hogy a Profesz továbbra is fejlődik, szakmai, közösségi és lelki téren.

Készítette: Mózes Márk

Le grá ó Éirinn

Egy cikk megírásához természetesen meg kell teremteni a megfelelő körülményeket. Gondoltam hát egyet, és kíséltám a napsütötte Smaragd ország dimbes-dombos vidékére, leültem a szivárvány aljához, és miközben a koboldok arannyal teli üstjeik körül táncoltak, a tündérek pedig halkán daloltak, belekezdtem rövid beszámolómba. Először is, Írország mesés, de azért természetesen bevezetésem kissé elrugaskodott a valóságtól. Nem ám a koboldok és a tündérek miatt, az még csak-csak, de a napsütötte domboldalak... hát az kérem nonszensz. Persze nem ilyen rossz a helyzet. Szigetország és ezzel bizony együtt jár az, hogy nem csak sok víz veszi körül, de még több esik rá felülről. Az tehát hogy a szél és az eső váltakozva próbálja megtörni minden Erasmusos lelkét, kezdetben talán nehéz, de megszokható. Na de senki sem azért olvassa ezt a cikket, hogy izgalmasabbnál izgalmasabb leírást kapjon az időjárásról!

Minden külföldön hosszabb ideig tartózkodó ember életében bekövetkezik a szembesülés azzal a ténnyel, hogy ez a hely bizony más, mint a megszokott kis otthoni élete. Ez lehet súlyosabb vagy enyhébb. Szerencsére az én esetemben apróságokról van szó. Merre kell akkor most nézni a zebránál? Nem értem mit mondasz. Kicsit lassabban megismételnéd? Miért nem jön a busz? Most akkor én is hordjak melegítőt? Nagyjából ezek a kérdések és mondatok foglalják össze, kezdetben nehezen érthető, mára már megszokott tapasztalataimat. A zebránál ugye a másik irányba nézünk, mert minden fordítva van. Az ír akcentus csodálatos és egyszerre borzalmas. Nem hasonlít se az angolra, se az amerikaiakra, de csak idő

kérdése és belejön az ember. Az írek hadarnak, ami azért furcsa mert kevesebb „ej rá-érünk arra még” típusú népet láttam. A busz sosem jön időben és mindenki melegítőben jár, egyetemre, boltba, pubba, mindenhova. Annak ellenére, hogy mindenkit buzdítok hasonló tanulmányi utakra és külföldi tapasztalatszerzésre, mindenképp le kell szögezni egy dolgot az élménnyel kapcsolatban. A legfontosabb a jó társaság. Talán én se szerettem volna meg úgy ezt a nagyra nőtt szigetet, és én se éreztem volna, hogy milyen jól döntöttem, ha nem vesznek körül ezek az emberek. A kirándulások, bulik, spontán összejövetelek, túrák mind hatalmas élményként maradtak meg és nagy százalékban ezt Erasmusos társa-

imnak és a helyi nyitott közösségnek köszönhetem. Nem tudok nyilatkozni a többi egyetem és a nemzetközi hallgatók viszonyáról, de az biztos hogy a UL (University of Limerick) zseniálisan csinálja amit csinál. Már az első héten elárasztottak minket a legkülönbözőbb programokkal. Közös reggeli, filmvetítés, kirándulás az óceánhoz. Gyakorlatilag ezzel az intenzív kezdeti programsorozattal már az első hétre sikerült többnyire mindenkinek megtalálnia a maga kis társaságát, és ez az idő teltevel csak tovább bővült. Természetesen azt

is hozzá kell tenni, hogy egy ilyen nemzetközi közösségben mindenki jóval nyitottabb, hiszen mindenki vágyik a társaságra az idegen környezetben. Vegyes összetételű baráti társaságunk tehát, azóta is minden fontosabb programra összegyűlik és nagyobb kirándulásainkat is együtt szervezzük.

Sokat emlegettem már, hogy így kirándulunk, úgy túrázunk, de mire is gondolok. Kezdetben az egyetem szervezett buszos kiruccanásokat az ország nevezetesebb helyeire. Így jutottam el a Cliffs of Moher-hez, ami Európa

egyik legszebb magaspártjaként van számon tartva (nem mellesleg a Harry Potter forgatósi helyszíne is), a Killarney nemzeti parkba, Cork városába. Aztán rájöttünk, hogy a legtöbb helyet magunktól is fel tudjuk fedezni, így saját kirándulások szervezésébe kezdtünk. A Dingle félsziget gyönyörű óceánparti útjain át, a környező kisvárosok felfedezésén túl, egészen több napos túrákig, száz és száz szép emléket gyűjtöttünk össze. Amikor elég időnk van, hosszabb kalandokat is kipróbálunk. Talán az egyik legjobb élményként mesélhetem el, az elmúlt napokban tett kirándulásomat. Miért volt ez különleges? Azért mert egy bérelt hajóval indultunk neki a Shannon folyó partján fekvő városok felfedezésének. Igaz nem volt stresszmentes az előkészület, hiszen soha senki nem vezetett még hajót, végképp nem egy nyolcszemélyes, konyhával, nappalival, fürdőszobákkal, és minden egyéb-
 bel ellátott óriást. Mindenesetre bármennyire is szerettem volna eljátszani Jack Sparrow híres nyitójelenetét, a kis vitorlás elsüllyesztésével, a ladik épségben visszaért a kikötőbe. Hamar rájöttünk arra is, hogy ha már itt vagyunk, akkor a környező országokba is jóval gyorsabban, és nem utolsó sorban olcsóbban eljuthatunk. Így jártam meg március havában

a birodalmi fővárost, Londont és így vár rám egy újabb kaland a skót felföld hegyei közt.

Mikor éppen nem távoli kalandok töltik ki az időnket, akkor is igen könnyen el tudom foglalni magamat. A UL Európa egyik ritka, amerikai típusú egyeteme. Mit jelent ez? Klubok és diáktársaságok mindenütt. Minden érdeklődési kör és sport le van fedve általuk, tehát szinte lehetetlen, hogy valaki nem talál neki valót. Ezek a klubok persze nem csak a heti rendszeres edzéseket, vagy találkozókat garantálják, de ugyanúgy szerveznek kirándulásokat és több napos programokat a tagoknak. Én az OPC (Outdoor Pursuit Club) büszke tagjaként, Írország legszebb tájait és hegyeit jártam be és rengeteg új emberrel, írekkal és nemzetközi diákokkal ismerkedtem meg.

Rövid konklúzióként tehát azt tudom mondani, hogy habár nehéz elhinni kezdetben a kecsegtető ígéretek, miszerint életed egyik legnagyobb kalandja és élménye lesz, mindenképp megéri kipróbálni, és merem állítani, hogy nekem sikerült tényleg azzá varázsolnom. Cikkembe most ennyi fért, de rengeteg minden vár még megosztásra. Csak érjek haza...

Készítette: Barta Máté

A Magyar Nemzeti Múzeum állandó kiállítása

A Magyar Nemzeti Múzeum impozáns épülete mindenki számára ismerős jelkép, mely része a magyar történelmi identitásnak. A több mint 200 éves múzeum állandó kiállításán a Kárpát-medence és Magyarország történelmét követhetjük nyomon az ókortól napjainkig.

Történelemóra szaga van? Valójában kivételesen izgalmas, ha az ember tudja mit érdemes nézni. A tárlat elképesztően gazdag, egyaránt felvonultat fegyvereket, hangszereket, kerámiákat, bútorokat és ruhadarabokat. Találkozhatunk kiemelkedő történelmi emlékekkel, mint pl. III. Béla sírjának leletei, és apróságokkal, melyek az adott történelmi kor mindennapjaiba engednek betekintést, sejtetve az akkori élet hangulatát, az olyan mai szemmel furcsa tárgyakat bemutatva, mint a századforduló korabeli tajtékpipa, az első felelős magyar kormány tagjai arképeivel díszítve. A múzeum büszkesége pedig a Koronázási palást, mellyel Szent István óta koronázták a magyar uralkodókat!

A tárlat az őskor régészeti leleteivel indul,

végigvonul a Kárpát-medence történelmén az ősembertől, a római időkben elidőzve, az avarokon át a honfoglalásig. Hány féle tarsolylemez van? Mit jelentett? Kik viselhették? Tudtuk-e hogy valójában a veretes tarsoly a nemességet szimbolizálta, maga a tarsolylemez pedig csak a legelőkelőbbek kiváltsága volt? Felvilágosult feministák voltak-e honfoglaló ősaink? Ezt azért túlzás állítani, de az biztos, hogy kétféle női viseletet különböztettek meg. Az egyiket a ruhák gazdag díszítettsége, a másikat a ruhaneműk egyszerűsége mellett a bőségesen díszített lószerszámok jellemezték. Tehát a női szerepek nem voltak egységesek honfoglaló ősainknél. Mindezeket hatalmas tárgyi anyaggal támasztja alá a gyűjtemény.

A kiállítás második része az államalapítástól, a török kiűzéséig kalauzol, itt látható többek között a Monomakhosz-korona, illetve a Fekete sereg egyik pajza is, Mátyás címerével, de megcsodálhatjuk Luxemburgi Zsigmond különleges csontveretes nyergét is. A harmadik szakasz a Rákóczi szabadságharctól a rendszerváltásig vezet, itt Rákóczi saját maga által faragott székétől, Liszt Ferenc zongoráját megtekintve, szembenézhetünk Horthy Miklóssal, megismerhetjük a Bajcsy-Zsilinszky Endre életét megmentő pénzermét, besétálhatunk a szocializmus barakkjába, hogy végül a lehulló vörös csillag árnyékában kóstolhasunk bele a születő demokrácia eufóriájába.

Az állandó kiállításon idén jártam először, amikor jelentkeztem tárlatvezetőnek. A gyűjtemény legnagyobb előnye egyben a legnagyobb hátránya is, ez az elképesztő leletanyag. Hiába van kiállítva olyan zseniális darab, mint pl. a 19. századi zongora melynek húrjai a plafon felé nyúlnak, vagy Sissi felsőruhája, melyben a mérénylet érte, ezek mellett maximum egy-egy soros kiírások vannak, így történelmi jelentőségüket nem is veszi észre a szemlélődő. Mi órákat töltöttünk egy-egy teremben, és így is maradtak olyan tárgyak, amelyekről nem sokat tudnék mondani. A tárlat valóban elképesztő így mindenkinek a legjobb szívvel

ajánlom, látogassa meg egyszer még egyetemi éveit alatt. Érdekes, múzeumvezető kiadványra, /audio guide/ idegenvezetéssel meglátogatni a tárlatot, úgy valóban sokkal nagyobb szakmai élményt nyújt. Amennyiben valakinek van kedve, én is szívesen körbevezetem.

Készítette: Tóth Noémi Dalma

Peti -heti TOP 5:

- 1.) Adj Uram türelmet – de azonnal!
- 2.) Kerüld a csokoládét! Összemegy tőle a ruhád!
- 3.) A cégnél végre magasabb pozícióba kerültem. Felengedtem a forgószéket.
- 4.) A pókerboltból kifelé menet besípolt a kapu. Még szerencse, hogy vettem a lapot.
- 5.) El akartam menni az anonim klausztrofóbiások gyűlésére, de sajnos kiderült, hogy a rendezvény zártkörű.

- Mi a szemtelen kiabálás másik neve?

-???

- Vaklárma.

- Mi az, amikor egy pötty figyel és megkérdezi: Hogy vagy?

- ???

- Nézőpont kérdése.

-Vádlott, mi az a flakon a kezében? – kérdi a bíró a vádlottat a tárgyaláson.

- Domesztosz.

- És azt miért hozta magával?

- Hogy tisztítson a perem alatt is.

- Tölgyfa, te tudsz énekelni?

- Én nem, de kérdezd meg a Fenyőt...

-Parancsnok a hadseregnek:

- Erőt, Erőkart!

- Elnézést, de azt minek?

- A nyomaték kedvéért.

- Az egyik beteg sétál a folyosón és húz maga után egy madzagot.

Odamegy hozzá az egyik orvos és megkérdezi:

- Mondja ember, miért húzza maga után azt a madzagot?

Mire a beteg:

- Miért, toljam?

Levezető kör

Vannak dolgok, amiktől nem lehet szabadulni, akarva-akaratlan, de üldözik az embert, időről időre felbukkannak, visszatérnek, esetleg úgy hozzáragadtak, hozzáragadt már, hogy nem tud szabadulni tőle. Gyerekként unokatesóm zenét kevert a Virtual DJ-vel, öcsém énekelt, én meg szereztem hozzá a dalszöveget. Középkoromkor a 24 óra megyei napilapnak volt egy kurzusa. Kimentek a sulikhoz, tartottak gyorstalpalót újságírásból. A tanfolyam alatt megjelenhettek a diákság cikkei a lapban. Ezen kétszer is részt vettem. Aztán pár magamfajta bolonddal megalapítottuk az iskolaújságot, a Re-firkát, mai nevén Krétakort. Ha még működik, nem tudom. Aztán jött egy év önkéntesség Svédországban, ami alatt blogoltam, és néhány fejezetet lehozott az előbb említett napilap is a hasábjain, a honlapjára meg kirakták talán az összeset. Ezt követően ide-oda eljutott még pár cikk. Elkezdtem az egyetemet, kiderült,

hogy van egy hallgatói magazin, ami éppen toboroz. Csatlakoztam, pár írománnyal én is hozzátettem az ÚjGáspárhoz. Anyagi, meg más technikai okok miatt az egyetemi lapnál lehúzták a rolót. Pár év múlva a Svábhegyen kötöttem ki, és a változatosság kedvéért nem tudtam a fenekem maradni. Ha eddig működött, miért nem működne most is? Nekiugrottam annak, hogy legyen a szakkollégiumnak egy magazinja. Lett. Fél év kitérő Szöulban, ott is vezettem egy blogot, persze a ProT²ézzel nem lehetett leállni, kiküldetésből is szerkeszteni kellett. Ennek a korszaknak értünk most a végére. Ugyanakkor ahogy az az eddigiekből is látszik, nem tudom levakarani magamról az írást. Nem akartam én sosem írni, valahogy csak úgy jött mindig. Hogy mi lesz ezután, azt majd meglátjuk. Nem merem állítani, hogy nem fogok írni, de a Profesz magazinját már biztosan nem én fogom vinni.

Elektronikus Periodika Archiv... X +

epa.oszk.hu/03000/03036

epa

Protézis
a PROFESZ diáklapja

Vallás általában; Felsőfokú oktatás
(protézis, szakkollégium, egyetemi lap, diáklap)

SZERZŐI JOGOK	IMPRESSZUM	ARCHIVÁLT	FOLYAMATOS	ISMERTETŐ
KATALÓGUS-CÉDULA	2015	2016	2017	KÉPERNYŐ-FOTOK
EPA KATALÓGUS				KAPCSOLÓDÓ OLDALAK
KERESÉS	E-MAIL	2017-02-13	MUTATÓ	FORRÁS
				289

[hátra](#)
[előre](#)

EPA URI: <http://epa.oszk.hu/03000/03036>
 KIADVÁNY URI: <http://epa.oszk.hu/03000/03036>

[1% felajánlás](#)
[Megosztás](#)

Szóval ja, itt ez a ProT²ézés, mit is lehet elmondani róla? Volt egy pályázat, ahova beküldtük a magazint, kértek hozzá egy leírást. Többek kötött ezt írtam:

"A magazin nem a világról szóló híreket, tudósításokat, kritikákat akar közölni. Sokkal inkább közösségi, mint tájékoztató szerepe van. A ProT²ézés elsődleges célja, hogy fórum legyen. A ProT²ézés egy olyan eszköz, ami erősíti a kohéziót a kollégisták között. Az újság egy olyan hely, ahol a tanulók megismerhetik egymást egy másik oldalról. Lehetőség biztosít arra, hogy szakmai, vagy baráti kapcsolatok épülhessenek ki, hogy erősödjön a diákok közös identitásérzete, a közösséghez tartozás élménye."

A cél tehát valami ilyesmi volt. Remélem ezt sikerült elérni. A visszajelzések persze mindenkor jól estek, akár pozitívak, akár negatívak voltak. Az még jobb volt, amikor már a kiosztás során láttam az örömet az arcokon, amikor nem kényszerből, hanem örömből vállalták el egy cikk megírását, és ez látszott a beérkezett irományon is. Az is marha jó volt, amikor jöttek sorjában az önként jelentkező cikkírók, ötletelők, hogy szeretnének hozzátenni valamit az újsághoz. Megszámoltam. Ilyen, vagy olyan módon, a kollégium tavalyi és idei lakói közül összesen 66-an vettek részt a ProT²ézés alakításában. Nem is beszélve a többszörösen visszaeső cikkírókról! Ez szerintem nagyon jó, sikerült megmozgatni a társaságot, hozzátenni valamit a közösséghez!

Szerettem a ProT²ézist, nem volt mindig könnyű, de jó buli volt. A svábhegyi kollégista létem egyik alapeleme lett, és az irodalmi diákszemináriumokkal együtt valami olyan dolgok voltak ezek, amik, illetve amik hatása remélhetőleg kitart még pár évig.

Sok témát dolgoztunk fel, sok rovat indult. Külföldet megjárt kollégisták élménybeszámolói, tudományos munkák, egyetemek bemutatása, NapiPeti, hogy csak pár dolgot említsek. Szerintem van még muníció bőven, úgyhogy nem kéne abbahagyni!

Egy szép úton indult el az újság. Egy nyögvenyelős, nem túl "hivatalosan" tördelt, hibákat nem nélkülöző, csak elektronikusan megjelent, kísérleti szám után, megtaláltuk a formát, a dizájnt, a stílust, mindent. Kialakultak az állandó rovatok is. Már nyomtatásban is megjelenünk, de van egy önálló online felületünk is. Az Országos Széchényi Könyvtárban is fellelhető a magazin 1-1 példánya, illetve egy megállapodásnak köszönhetően megtalálhatóak vagyunk a legnagyobb magyar elektronikus folyóirat-adatbázisban, az EPA-ban is.

Kár lenne, ha nem lenne folytatás. Azt kívánom, hogy ne álljon le a munka, legyen jövőre is ProT²ézés, sőt legyen sokkal sikeresebb, mint eddig volt! De mindenekelőtt: egy nagy köszönet mindazoknak, akik cikket írtak, fotót készítettek, vagy bármi más módon hozzá-tettek az újsághoz!

Stáblista
Végfőcím
Meghajol
Továbbáll

Készítette: Pénzes Martin

